

EEN ENKELE SECONDE

PROLOOG

***

Ik wil jou, nu je dit boek in handen hebt, bedanken, want ik weet dat het behoorlijk zwaar is en niet zo makkelijk te hanteren. Ik wil je graag meteen even waarschuwen, want als het je eenmaal gelukt is om het open te slaan, zul je zien dat het nogal een bijzonder boek is.

Om te beginnen tref je er maar één enkele gekleurde afbeelding in aan. Maar je zult zien dat je, wanneer je alle bladzijden opengevouwen hebt, een plaat voor je hebt die flink veel groter is dan gebruikelijk. En geloof me, voor het maken ervan heb ik echt wel meer dan één enkele seconde nodig gehad. (Zelfs wel meer dan één enkele minuut, of dan één enkel uur of één enkele dag. Maar dat is verder helemaal niet belangrijk, want ik heb er veel plezier aan beleefd.)

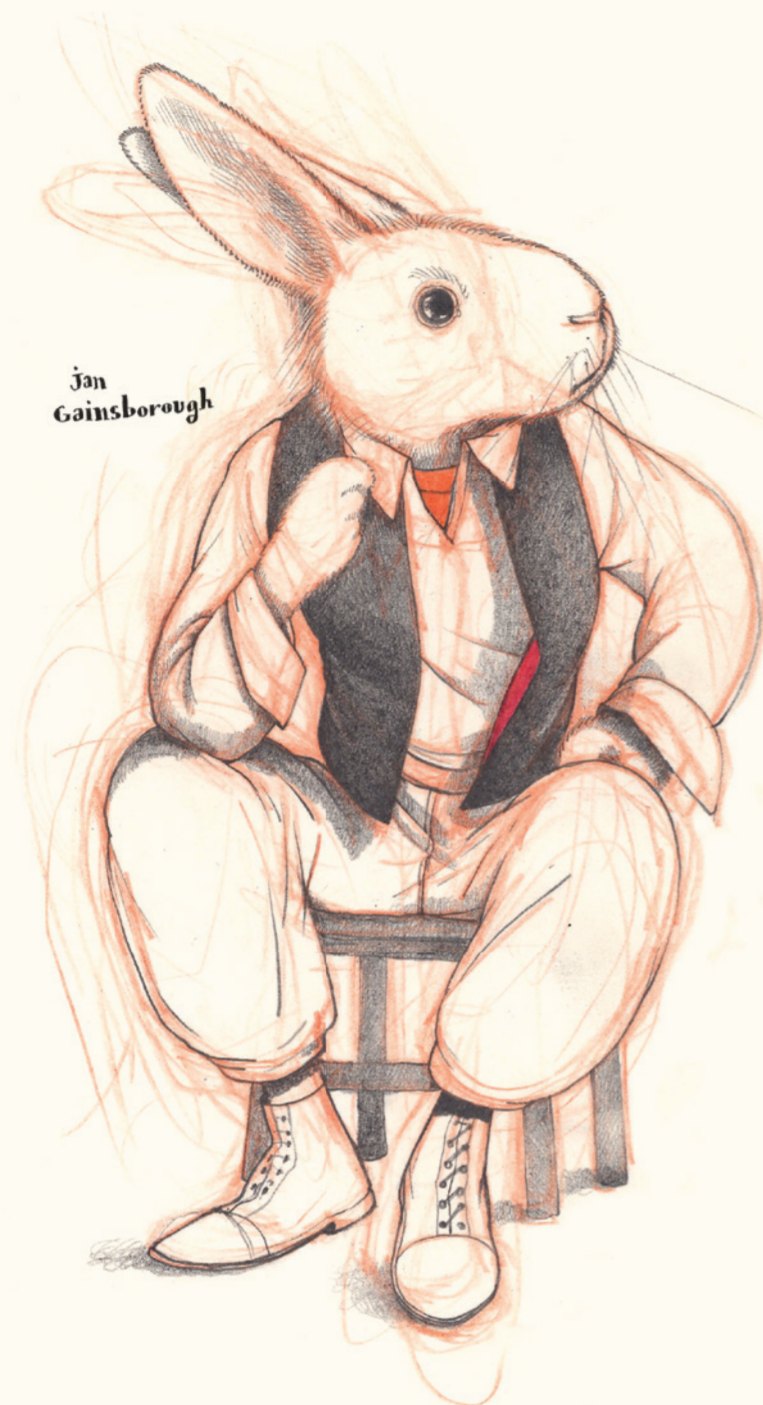
*Vervolgens zal je al snel duidelijk worden dat het verhaal in dit boek maar één seconde duurt. Eén enkele seconde. **Eén enkele.***

HOEZO? Eén enkele tekening die maar over één enkele seconde vertelt? Wie houdt hier wie voor de gek? Kun je daar wel een heel boek over maken!?

Laat ik eerst zeggen dat ik snap waarom je je dat afvraagt. Maar bedenk wel dat er heel wat personen op de tekening staan. Enorm veel personen. Ik kan je zelfs verklappen dat het er honderd zijn. Als je wilt, kun je ze tellen. Je komt te weten hoe ze heten en je leest een klein stukje van hun verhaal. Elk van hen was onderdeel van die ene enkele seconde. En elk van hen verdient het om ervan te genieten.

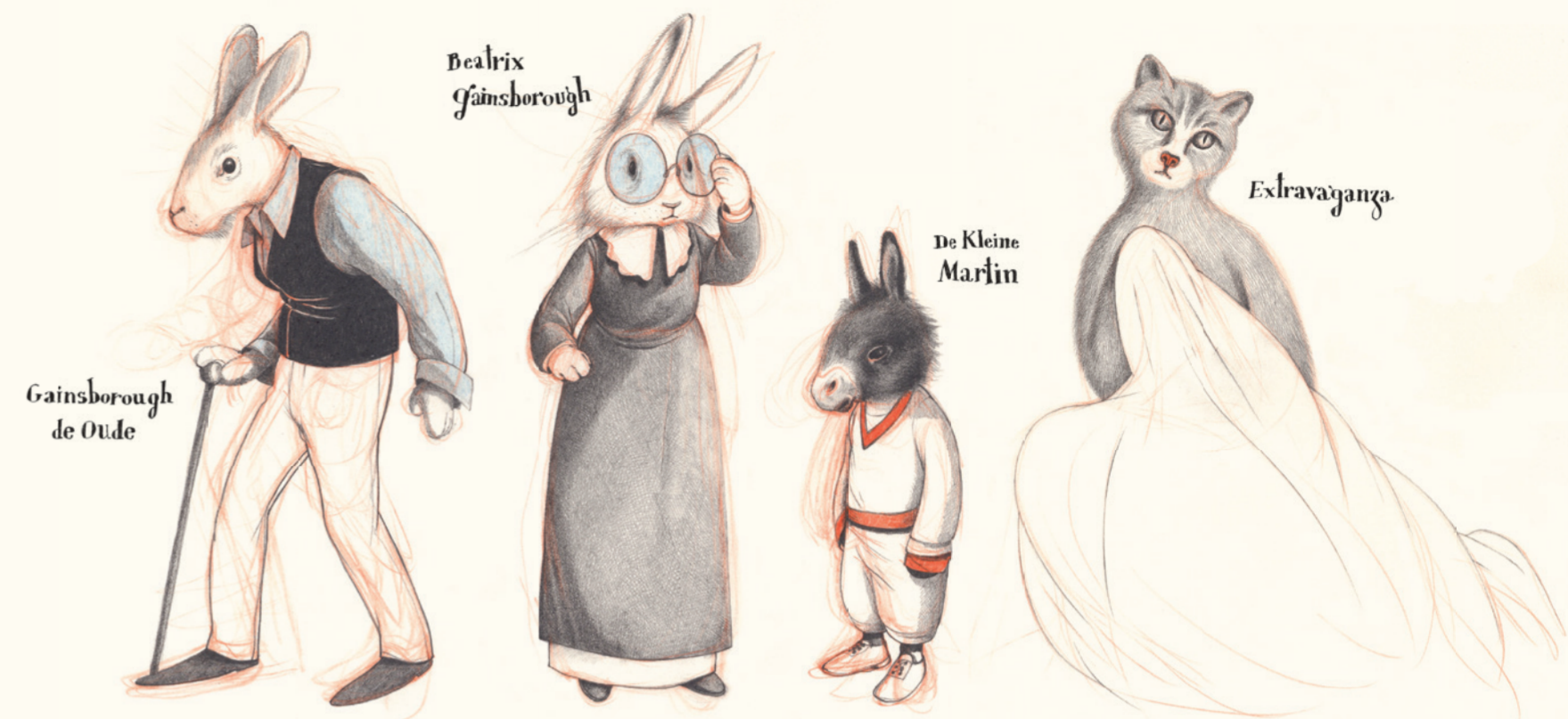
Heb je daar trouwens zelf weleens bij stilgestaan? Bij elke seconde die je leeft, elke seconde dat je hart klopt, dat er lucht in je neusgaten stroomt, dat je gewicht je aan de grond houdt, dat je het licht voor je ogen ziet, en als je bedenkt dat er op datzelfde moment ontelbare mensen om je heen leven en ademen, mensen dichtbij en veraf, mensen die je kent en die je niet kent, mensen die gelukkig zijn of ongelukkig, rijk of arm, in de zon of in de kou, en aan al die anderen aan wie je niet eens kunt denken omdat het er zoveel zijn, als je nagaat dat ook zij exact diezelfde seconde met jou delen, dat zij allemaal een hart hebben dat in precies hetzelfde ritme klopt als dat van jou, als je aan hun adem denkt, het gewicht van hun lichaam, het licht en dat alles bij elkaar... dan word je daar waarschijnlijk net zo duizelig van als ik... en dan vind je waarschijnlijk ook dat een paar maanden besteden aan het tekenen van één enkele seconde en aan het maken van een best zwaar boek over die seconde, helemaal zo veel niet is.

RÉBECCA DAUTREMER

1

Het begon al donker te worden op de veranda en Jan Gainsborough besepte dat hij het partijtje verloren had. Amray Chérif had zijn toren geslagen en hij kon met geen enkele zet nog ontsnappen aan de ondergang. Aan zijn snor frunniken hielp ook niet, hij ging totaal en compleet het schip in.

2

Gainsborough de Oude schaakte al heel lang niet meer. Het was een warboel in zijn oude kop en hij had geen zin meer in spelletjes. Dat gaf niet, want hij kon tegenwoordig al plezier beleven aan iets heel kleins. Een kopje thee op de veranda, in afwachting van de regen, daar wilde hij vanmiddag nu eens van genieten. Maar hij had het toch weer moeten onderbreken om iets in de kamer te gaan halen. 'Wat heeft het voor zin om die jas van Beatrix te gaan zoeken', bromde hij. 'Ze doet toch wat ze wil. Wedden dat ze me niet eens opgemerkt heeft en dat ze al de deur uit is?'

3

Beatrix had niet gedacht dat het toch nog zo koud was in de tuin. Maar de eerste druppels vielen al in het zand van de oprit en ze moest opschieten. 'Als ik dat boek daar op de bank laat liggen, wordt het nat en kan ik het weggooien.' En precies op dat moment viel er een kastanje op de punt van haar laars.

4

De kleine Martin zat schrijlings op de tak van de kastanjeboom. Zijn kin begon te trillen en hij voelde een traan opkomen. Hij zuchtte: 'Het lukt me nooit om zo hoog te komen. Het is te glad en te nat en ik ben veel te bang. Nu gaat de grote Thomas me weer uitlachen, dat weet ik wel zeker! En ik had die mooie vrouw ook zo graag willen zien.'

5

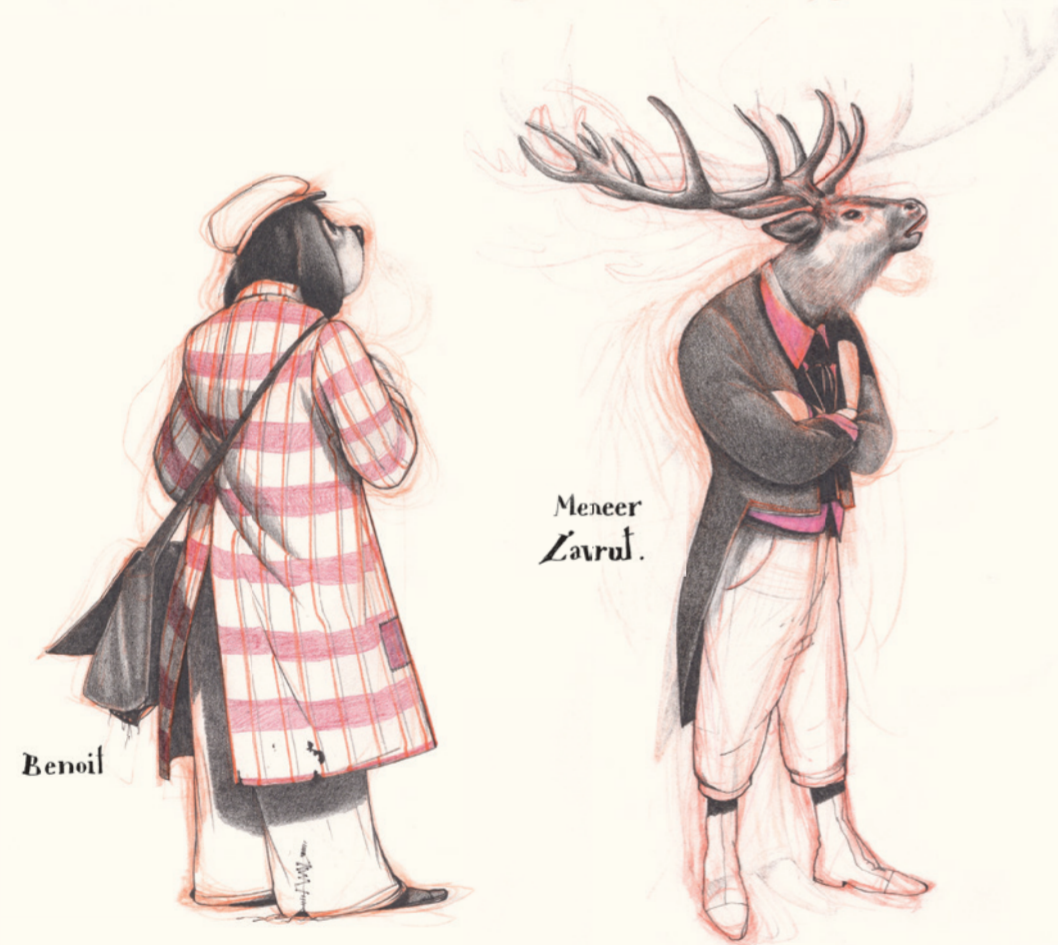
Extravaganza huiverde, want ze was helemaal naakt. Toen ze, om de eerste bliksem te kunnen zien, haar voorhoofd tegen het raam drukte, ontdekte ze de grote jongen in de boom. Hij zat te kijken naar het dak boven haar. En hij zag er doodsbang uit.

Nino Amorelli

Brune Bandy

De Knappe Fouad

Benoil

Meneer Lavrut

het Kleine mannetje van de boerderij

6

Nino Amoretti was een gelukkige kunstenaar. Zijn muze Extravaganza was zo ongelooflijk lief en vanavond konden ze zichzelf trakteren op een heerlijk diner. Het schilderij van mevrouw Chapoteaux was af en nu hadden ze dus wat geld. Zijn oog viel op drie kleine taartjes in de etalage van de kruidenier. Maar de winkel was dicht en de kruidenierster was al naar huis. Drie kleine taartjes, was dat alles wat er aan Nino's geluk ontbrak?

7

Brune Bandy rookte haar pijpje met vanilletabak altijd op de stoep van haar kruidenierswinkel. Maar die middag stond meneer Bandy precies voor de deur campagne te voeren. 'Alle ganzenleverpasteitjes nog eens aan toe, waarom heb ik hem nu net beloofd dat ik zou stoppen met roken?' momperde Bandy. En toen had de kruidenierster zich verstopt in het magazijn van de hoedenwinkel. 'Eén klein pijpje en dan ben ik weg, dat weet iedereen', snoof ze met een paarse wolk van rook om zich heen.

8

De knappe Fouad stal in het magazijn graag wat kusjes van mevrouw Lavrut, maar nu was het bezet. Op straat durfde hij het niet meer. 'Wanneer mag ik met je mee, mijn engel? Maandag?' vroeg ze hem. 'Dat zou ik heel graag willen, mijn lief Turks Fruitje, maar mijn fiets is gestolen en dus moeten we gaan lopen. Wil je dat wel, lopen?' Op dat moment wist hij: ja, ja, ze wil me echt!

9

Benoit was aan het liften, en hij vervloekte degene die hem langs de weg liet staan. Toen de donder rommelde, barstte hij los: 'Je hoeft je heus niet achter die mooie hoed te verstoppen, lelijke kokosnoot! Ik heb de pest aan jou en aan je fijne maniertjes, maar ik zweer je: deze maandag merk je wel wat je straf zal zijn!'

10

Een zwerver? Daar liet meneer Lavrut zich niet de weg door versperren. En voor die twee verdwaalde beesten, daar in de bocht? Eén klap op de claxon en klaar.

11

Het kleine mannetje kon niet meer helemaal in een rechte lijn lopen en dus was hij onder de hazelaars gaan liggen. Oef, hij moest even tot zichzelf zien te komen, jammer voor de dieren, maar die kwamen zelf wel naar huis. Maar toen hij een enorme geel met blauw gestreepte ballon uit het gemaaid graanveld zag komen en naar de hemel stijgen, beloofde hij zichzelf dat hij nooit meer zou drinken.